

True to the Faith That Our Parents Have Cherished

By Elder Hans T. Boom
Of the Seventy

Tro mot den pakt våre fedre har elsket

Av eldste Hans T. Boom
i De sytti

April 2025 general conference

Please learn and receive strength from the faith and testimonies of those who came before you.

While I was visiting the Nashville Tennessee Temple for a temple review, I was privileged to do a walk-through as part of this assignment, reviewing this beautiful house of the Lord. I was especially impressed with the painting of Mary Wanlass called *Carry On* hanging on the wall in the office of the matron.

This is the story behind the painting:

“In Missouri in 1862, the 14-year-old Mary Wanlass promised her dying stepmother that she would see to it that her disabled father [and her four much younger siblings would all make] it to the Valley of the Great Salt Lake. ... Mary drove the oxen and milk cows that pulled the wagon, in which her father [was bedridden, and] she cared for her ... siblings. After each day’s journey, she fed the family by foraging edible plants, flowers, and berries. Her only compass was the instruction she had received to keep traveling west ‘until the clouds become mountains.’

“They reached [the] Utah Valley in September, having traveled all spring and summer. Her father died not long after the family settled in Utah County, where Mary later married and raised her [own] family.”

This is an amazing story of the faith and strength of a 14-year-old young woman that can help each one of us today to “just carry on.”

“Just carry on”—or freely translated in my native Dutch language, *Gewoon doorgaan*—is also my mom and dad’s lifelong slogan.

My parents and in-laws are the pioneers in our family. They have crossed their own “plains,” just like all those who are coming into the

Vær så snill å lære og motta styrke fra troen og vitnesbyrdene til dem som kom før dere.

Da jeg besøkte Nashville Tennessee tempel for en evaluering av tempelet, fikk jeg anledning til å gå gjennom det som en del av dette oppdraget, og se over dette vakre Herrens hus. Jeg ble spesielt imponert over maleriet av Mary Wanlass kalt *Carry On* som hang på veggen på kontoret til vertinnen.

Dette er historien bak maleriet:

“I Missouri i 1862 lovet den 14 år gamle Mary Wanlass sin døende stemor at hun ville sørge for at hennes funksjonshemmede far [og hennes fire mye yngre søsken alle ville komme] seg til Saltsjødalen ... Mary kjørte oksene og melkekyrner som trakk vognen som hennes far [var sengeliggende i], og hun tok seg av søsknene ... sine. Etter hver dagsreise nærmet hun familien ved å lete etter spiselige planter, blomster og bær. Hennes eneste kompass var instruksjonen hun hadde fått om å fortsette å reise vestover ‘til skyene blir til fjell.’

De kom til Utah Valley i september, etter å ha reist hele våren og sommeren. Hennes far døde ikke lenge etter at familien slo seg ned i Utah County, hvor Mary senere giftet seg og oppdro sin egen familie.”

Dette er en fantastisk historie om troen og styrken til en 14 år gammel ung kvinne som kan hjelpe hver og en av oss i dag til å “bare fortsette”.

“Just carry on” [Bare fortsett], eller fritt oversatt til mitt morsmål nederlandsk, *Gewoon Doorgaan*, er også min mor og fars livslange slagord.

Mine foreldre og svigerforeldre er pionerene i vår familie. De har krysset sine egne “sletter”, akkurat som alle dem som kommer inn i Kirken,

Church, the Lord's fold, every day. Their stories have little to do with oxen and wagons but have the same effect on future generations.

They embraced the gospel and were baptized in their young adult years. Both my parents had a difficult childhood. My father grew up on the island of Java in Indonesia. During World War II, he was forcefully separated from his family and interned in a concentration camp, where he suffered unspeakable hardships at a young age.

My mother was raised in a broken home and also suffered from hunger and the hardships of World War II. At times she even had to resort to eating tulip bulbs. Due to her father's actions and his subsequent divorce from her mother, it was sometimes difficult for her to see Heavenly Father as a loving Father.

My parents met at a Church activity and shortly after decided to get married and sealed in the Bern Switzerland Temple. Waiting at the railway station, having spent the last of their little savings for the trip to the temple, they wondered how they would make ends meet but were confident that it would all work out. And it did!

They started to raise their family from a very humble single attic-room apartment in the heart of Amsterdam. After several years of washing their clothes by hand, they had finally saved up enough money to purchase a washing machine. Just before they would make the purchase, the bishop visited them, asking for a contribution to build the meetinghouse in Amsterdam. They decided to give all they had saved for the washing machine and continued to do the laundry by hand.

As a family we went through some hardships, just like any other family. These have only made us stronger and have deepened our faith in the Lord Jesus Christ, just like when Alma was sharing his story with his son Helaman, where he told him that he had been "supported under trials and troubles of every kind" because he had put his trust in the Lord Jesus Christ.

How did two people who experienced so many trials in their younger years become the very best parents I could ever wish for? The answer is simple: they fully embraced the gospel and live by their covenants to this very day!

After more than 65 years of marriage, my mother, who suffered from Alzheimer's disease, passed away in February. My father, at the age of 92 and still living at home, visited her as often as

Herrens hjord, hver dag. Deres historier har lite å gjøre med okser og vogner, men har samme effekt på fremtidige generasjoner.

De tok imot evangeliet og ble døpt i sine unge voksne år. Begge foreldrene mine hadde en vanskelig barndom. Min far vokste opp på øya Java i Indonesia. Under andre verdenskrig ble han tvangsseparert fra sin familie og internert i en konsentrasjonsleir, hvor han hadde usigelige lidelser i ung alder.

Min mor vokste opp i et splittet hjem, og led også av sult og vanskelighetene under andre verdenskrig. Noen ganger måtte hun til og med ty til å spise tulipanløk. På grunn av farens handlinger, og hans påfølgende skilsmisse fra moren, var det noen ganger vanskelig for henne å se på vår himmelske Fader som en kjærlig Fader.

Mine foreldre møttes på en aktivitet i Kirken, og kort tid etter bestemte de seg for å gifte seg og bli beseiglet i Bern Sveits tempel. Da de ventet på jernbanestasjonen, etter å ha brukt de siste sparepengene sine på turen til tempelet, lurte de på hvordan de skulle få endene til å møtes, men var sikre på at det ville ordne seg. Og det gjorde det!

De begynte å oppdra sine barn fra en svært beskjeden, enkel ettroms leilighet i hjertet av Amsterdam. Etter å ha vasket klærne sine i flere år for hånd, hadde de endelig spart nok penger til å kjøpe en vaskemaskin. Like før de skulle kjøpe den, besøkte biskopen dem og ba om et bidrag til å bygge møtehuset i Amsterdam. De bestemte seg for å gi alt de hadde spart til vaskemaskinen og fortsatte å vaske klærne for hånd.

Som familie gjennomgikk vi noen vanskeligheter, akkurat som alle andre familier. Disse har bare gjort oss sterkere og har styrket vår tro på Herren Jesus Kristus, akkurat som da Alma fortalte sin historie til sin sønn Helaman, der han fortalte ham at han har blitt "styrket gjennom alle slags prøvelser og vanskeligheter" fordi han hadde satt sin lit til Herren Jesus Kristus.

Hvordan kunne to personer som opplevde så mange prøvelser i sine yngre år, bli de aller beste foreldrene jeg noen gang kunne ønske meg? Svaret er enkelt: De tok fullt ut imot evangeliet og lever ved sine pakter den dag i dag!

Etter mer enn 65 års ekteskap døde min mor, som led av Alzheimers sykdom, i februar. Min far, som var 92 år gammel og fortsatt bodde hjemme, besøkte henne så ofte han kunne frem

he could until she passed away. Some time ago he mentioned to my younger siblings that the dreadful experiences in the camp in Indonesia during World War II had prepared him to patiently care for his wife for so many years as she fell ill and deteriorated from this horrible disease and also for the fateful day he had to entrust her primary care to others and could not be by her side anymore. Their motto has been and still is to “Just carry on,” having a perfect hope in Christ to be raised up at the last day and to dwell with Him in glory forever.

Their faith and testimonies are a driving strength for the generations that have come after them.

In the village where my wife grew up, her parents, who were good churchgoing people, embraced the gospel as a young married couple with my wife as their two-year-old daughter and only child at that time. Their decision to become members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints had a great impact on their lives as they were shunned by the villagers and by their family. It took many years, loving notes to family members, and service to the community before they were finally accepted.

On one occasion when my wife’s father was serving as a bishop, he was falsely accused of something and was immediately released. My mother-in-law was so hurt that she asked her husband if they should continue to go to church. He answered that they of course would continue to go to church since this is not the church of men, but this is the Church of Jesus Christ.

It took some time before the truth came to light and apologies were made. What could have been their breaking point just added to their strength and conviction.

Why is it that some of us take for granted the faith and testimonies of our parents who through all their hardships have remained faithful? Do we think that they do not have a clear understanding of things? They were not and are not deceived! They just have had too many experiences with the Spirit and can say with the Prophet Joseph, “I knew it, ... and I could not deny it.”

Don’t you love the song about the army of Helaman, found in the Children’s Songbook?

We have been born, as Nephi of old,
To goodly parents who love the Lord.
We have been taught, and we understand,
That we must do as the Lord commands.

til hun døde. For en tid siden nevnte han for mine yngre søsken at de fryktelige opplevelsene i leiren i Indonesia under andre verdenskrig hadde forberedt ham til tålmodig å ta seg av sin hustru i så mange år, da hun ble syk og forverret på grunn av den forferdelige sykdommen, og også den skjelesvangre dagen han måtte betro primæromsorgen av henne til andre og ikke lenger kunne være ved hennes side. Deres motto har vært, og er fremdeles: “Bare fortsett”, ha et fullkomment håp i Kristus om å bli oppvekket på den siste dag og få bo hos ham i herlighet for evig.

Deres tro og vitnesbyrd er en drivkraft for generasjonene som har kommet etter dem.

I landsbyen der min hustru vokste opp, tok hennes foreldre, som var gode kirkegjengere, imot evangeliet som ungt ektepar med min hustru som sin to år gamle datter og eneste barn på den tiden. Deres beslutning om å bli medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige hadde stor innvirkning på deres liv da de ble utstøtt av landsbyboerne og av deres familie. Det tok mange år, kjærlige hilsener til familiemedlemmer og tjeneste i lokalsamfunnet før de endelig ble godtatt.

Ved en anledning da min hustrus far var biskop, ble han urettmessig anklaget for noe og ble umiddelbart løslatt. Svigermor ble så såret at hun spurte sin mann om de skulle fortsette å gå i kirken. Han svarte at de naturligvis ville fortsette å gå i kirken, siden dette ikke er menneskenes kirke, men dette er Jesu Kristi Kirke.

Det tok litt tid før sannheten kom frem i lyset og unnskyldninger ble gitt. Det som kunne ha vært bristepunktet, økte bare deres styrke og overbevisning.

Hvorfor er det slik at noen av oss tar for gitt våre foreldres tro og vitnesbyrd, som gjennom alle sine vanskeligheter har vært trofaste? Tror vi at de ikke har en klar forståelse av ting? De var ikke og blir ikke bedratt! De har hatt altfor mange opplevelser med Ånden, og kan si med profeten Joseph: “Det visste jeg ... og jeg kunne ikke nekte for det.”

Er ikke sangen om Helamans hær, som finnes i Barnas sangbok, fin?

Vi er blitt født av gode foreldre
slik som Nephi i fordums tid.
Vi er blitt lært ifra vi var små
den vei som Herren har bedt oss gå.

Even when this might not be the case, as my mother experienced as a child, you can become one of those “goodly parents who love the Lord” and provide a righteous example to others.

Do we feel that this is absolutely true when we sing it? Do you feel that you are “as the army of Helaman” and that you “will be the Lord’s missionaries to bring the world his truth”? I have felt it on so many occasions while singing this song in several FSY settings and other youth gatherings.

Or what do we feel when we sing the hymn “True to the Faith”?

Shall the youth of Zion falter

In defending truth and right?

While the enemy assaileth,

Shall we shrink or shun the fight? No!

True to the faith that our parents have cherished.

To those of the rising generation wherever you are and in whatever situation you may find yourself, please learn and receive strength from the faith and testimonies of those who came before you. It will help you understand that in order to gain or grow a testimony, sacrifices will have to be made and that “sacrifice brings forth the blessings of heaven.”

Thinking about a sacrifice that will truly bless your life, please consider and pray about the invitation of our beloved prophet, President Russell M. Nelson, when he asked “everyworthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ...

“For ... young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

You could be called as a service or a teaching missionary. Both types of missionaries contribute to the same goal of bringing souls to Christ, each in their own unique and powerful way.

In both types of service, you will show the Lord you love Him and that you want to get to know Him better. Remember, “for how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?”

All of us, whether we are the first generation in the gospel or the fifth, should ask ourselves, What stories of faith, strength, and celestial commitment will I pass on to the next generation?

Let us all continue in our efforts to get to

Selv om dette kanskje ikke er tilfelle, slik min mor opplevde som barn, kan dere bli en av disse “gode foreldre” som elsker Herren og være et godt eksempel for andre.

Føler vi at dette er fullstendig sant når vi synger det? Føler dere at dere er “som Helamans unge hær” og at dere “vil være Herrens misjonærer for å bringe sannhet til jord”? Jeg har følt det ved så mange anledninger når vi har sunget på flere FSY-arrangementer og andre ungdomsarrangementer.

Eller hva føler vi når vi synger salmen “Skal det unge Sion glemme?”

Skal det unge Sion glemme

å forsvare tro og rett?

Og mens fienden makten øver,

skal vi bli av kampen trett? Nei!

Tro mot den pakt våre fedre har elsket.

Til dem av den oppvoksende generasjon, hvor dere enn er og uansett hvilken situasjon dere måtte befinne dere i, vær så snill å lære og motta styrke fra troen og vitnesbyrdene til dem som kom før dere. Det vil hjelpe dere å forstå at for å få et vitnesbyrd eller utvikle et vitnesbyrd, må dere ofre og “offer og lydighet kronen [vil] bringe.”

Med tanke på et offer som virkelig vil velsignelse deres liv, vennligst overvei og be angående innbydelsen fra vår kjære profet, president Russell M. Nelson, da han ba “hververdig ung mann som er i stand til det om å forberede seg til og utføre en misjon. For siste dagers hellige unge menn er misjonærtjeneste et prestedømsansvar ...

For ... unge og skikkede søstre er en misjon også en mektig, menvalgfrimulighet.”

Du kan bli kalt som tjeneste- eller en undervisningsmisjonær. Begge typer misjonærer bidrar til det samme målet om å bringe sjeler til Kristus, hver på sin egen unike og mektige måte.

I begge typer tjeneste vil du vise Herren at du elsker ham, og at du ønsker å bli bedre kjent med ham. Husk, “for hvordan kjenner et menneske den herre som han ikke har tjent og som er en fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensikter?”

Om vi er den første generasjon i evangeliet eller den femte, skulle vi alle spørre oss selv: Hvilke historier om tro, styrke og celestiale engasjement vil jeg videreføre til neste generasjon?

La oss alle fortsette vår innsats for å bli bedre

know our Savior, Jesus Christ, better and to make Him the center of our lives. He is the rock upon which we must build so that when times become difficult, we will be able to stand firm.

Let us be “true to the faith that our parents have cherished, true to truth for which martyrs have perished, to God’s command, soul, heart, and hand, faithful and true we will ever stand.” In the name of Jesus Christ, amen.

kjent med vår Frelser Jesus Kristus og gjøre ham til midtpunktet i vårt liv. Han er klippen vi må bygge på, slik at vi, når det blir vanskelig, vil være i stand til å stå fast.

La oss være “tro mot den pakt våre fedre har elsket, tro mot den pakt våre martyrer verget! Vi gir vår Gud hjerte og hånd, aldri vi bryte vil paktens bånd.” I Jesu Kristi navn. Amen.